

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 13

1. JULI 1937

86. Aargang

De Sidste Dages Helliges Tempel i Cardston, Canada.

Arven fra Mormonernes Hjem.

Tale af Frank Evans, Salt Lake City.

De flittige Hænder skal regere,
men den dorske skal være Skat skyldig.

Dette Ordsprog fremsætter et kedeligt Emne, men i denne Tid forbliver det af farlig Betydning.

Det er ved aandelig og ikke ved fysiks Magt, at Menneskene styrer bedst, og hvor som helst det aandelige mangler, bliver Forstyrrelse og Kaos Følgen — Egenkærlighed bliver herskende, Menneskekærlighed forsvinder, Hunger vil eksistere, hvor der er rigelig af alt.

Naar den sande, kristne Aand mangler lider et Folk undertiden lige saa meget under Velstand, som i Hungersnød. Videnskaben kan konstatere Sted og Aarsager til menneskelig Trang, men der fordres noget mere end matematiske Beregninger til at afhjælpe dem. Kun ved Anvendelse af Principperne i Kristi Lære kan Aarsagerne til undgaaelig menneskelig Elendighed fjernes for stedse. »Alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gøre mod eder, det gøre I ogsaa imod dem,« er den Leveregel, som Kristus gav os. Vi hører den gentaget saa ofte, men man prøver ikke at leve efter den. Naar hele Folket kan blive bevæget til at efterleve dette Princip, og ikke nøjes med at tale om det, vil de fleste af vore Vanskeligheder forsvinde.

Kirkens Funktion.

Det er Kirken, som har holdt en Gnist af Aandeligheden i live, og det er Kirken der vil holde de aandelige Flamme brændende saa længe der er noget lavt og ondt at bekæmpe. Men Kirken er Medlemmerne, og kan ikke hæve sig over Gennemsnitshøjden af sine Medlemmer.

Det aandelige udvikles kun i Mennesket ved Anvendelse af de simple Dyder. Jeg ønsker ikke at gaa tilbage til vore Fædres Forsagelser, men jeg vilde gerne gaa tilbage til de Principper de praktiserede i deres Liv — Flid, Nøjsomhed, god Husholdning og Selvtillid. Den nulevende Generation har gradvis trukket sig bort fra disse Principper, og endskønt de er universalt anerkendt er der ingen, der er villige til at komme tilbage til dem. I trange Tider har vi laant paa Fremtiden i Stedet for at drage Nytte af det forbigangne. Vi synes at tænke, at Principper saa vel som Ting gaar ud af Mode. En af vore første Pligter er at overbevise os selv om, at Principper skifter aldrig.

Vor Kirkes fundamentale Læresætninger er lige saa nødvendige nu, som da de først blev givet os. Jeg kender ingen bedre Maade, hvorpaa jeg kan vise min Taknemlighed til Kirken end at leve saa nær som muligt efter dens Lære.

Som man bliver ældre.

I ens Barndom og Ungdom tager man meget for givet. Hvad ens Omgivelser er, betragter man dem, som en nødvendig Del af ens Erfaring, om de er gode, daarlige eller midt imellem, uden Ros eller Klage. Maaske fordi der ikke er Lejlighed til Sammenligninger. Men naar man bliver ældre og ens Erfaringer og Kontakter udvides, ser man mere klart Værdien af disse tidligere Kræfter, som faar saa stor Betydning senere hen i Livet. Man ser tilbage paa de Velsignelser man har nydt i den Tid, med en Slags Skamfølelse, fordi man ikke den Gang paaskønnede dem.

Enhver der er bekendt med Samfundslivet i Utah i Statens tidlige Historie genkalder med Lethed i deres Erindring Mormonhjemmene fra den Tid — beskedne, fordringsløse, rene og ordentlige — hvor der ingen Gæld var, og ingen Uforsigtighed i økonomisk Henseende — hvor der ingen Luksus fandtes, men hvor Aandelighed og Tro holdt til Huse. Der var ogsaa Lykke, thi det er en Del af Kirkens religiøse Lære, at »Menneskene er til for at de skulle nyde Glæde«. Familiens Føde var tarvelig nok til enhver Tid, men der var en nøje studeret Hensyntagen til visse Principper, givet som de hellige Skrifter siger. »Ikke som Befaling eller Tvang, men ved Aabenbaring«, og bestemt som en Advarsel imod Nydelse af de Ting, som ikke er gode for Helbredet. Disse Principper var stadig fremhævet for Familien, ikke paa en negativ Maade, med Frygt for Straf i Tilfælde af Ulydighed, men paa en haabefuld Maade, med et Løfte, at alle, som overholdt dets Lære, »skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte«, og at »Dødens Engel skal gaa dem forbi«.

Disse Lærdomme foreskrev Maadehold i Spise og absolut Afholdenhed fra berusende Drikke og Narcotic, anbefalede at spise lidt Kød og erklærede at: »Alle gode Urter har Gud bestemt til Brug for Mennesket, hver Urt i sin Tid, og hver Frugt i sin Tid; alle disse skulle bruges med Visdom og Taksigelse«. Drengene og Piger, der blev opdraget under disse Lærdomme i de gamle Mormon-Hjem har levet og set dem almindelig antaget og praktiseret i vid Udstrækning.

Hjemmet er Hjørnестenen.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Hjemmet, og har altid været Hjørnестenen for det religiøse Liv. Bikkuben er ofte blevet henvist til som Symbolet paa Guds Maade at lære Dyd og intelligent Flid paa. Det er os lært, at Lediggang er Synd, og Arbejdets adlende Indflydelse er indprentet Ungdommen. Sparsommelighed er en Dyd. Den er ikke egennyttig, thi skønt den har med materielle Ting at bestille har den en moralsk, ja endda en aandelig Side, den indbefatter Visdom i Gavmildhed og Velgørenhed, Fornuft i Indkøb og i at spare. Sparsommelighed er Visdom i Brugen af Midler, hvad enten det er Energi, Tid, Talenter eller Materielle Ting; Sparsommelighed er en Modgift til Ødselhed. For at kunne praktisere Sparsommelighed maa man bøje sig for Disciplinen — ikke paatvunget af andre, men selvpaalagt. Det indbefatter Opofrelse, men Lønnen er Tillid, Paalidelighed og Fremgang. Dem, der er uvillige til at gøre denne Opofrelse forveksler Begrebet Sparsommelighed med Karrighed, men det ene er nobelt, det andet er smaaligt. Sparsommelighed er en Kilde til Ædelmodighed.

Advarsel imod Gæld.

For 30 Aar siden tilskyndede Joseph F. Smith fra denne Talerstol Folket til at frigøre sig fra Gæld. Han sagde: »I de gode Tider vi har nu, burde de Sidste Dages Hellige absolut frigøre sig for Gæld. Vi har nu haft en lang Periode af Fremgang og gode Tider, og vi kan vente, at det kan slaa om naar som helst, og at daarlige Tider vil komme over Land og Folk.«

For ti Aar siden foreholdt Præsident Antone W. Iwins i en Række Taler, bemærkelsesværdige for deres Kraft og Klarhed, og hvori han henviste til Præsident Smiths Tale, de Sidste Dages Hellige det ønskelige i at komme ud af Gæld. Kirken har lært os disse Principper fra Begyndelsen og de er reflekteret i de Sidste Dages Helliges Hjem.

Omhyggelig Omsorg er udvist for de uheldigt stillede. Et Hjælpesystem, kendt overalt i Nationen for sin Virksomhed er blevet udviklet i Kirken. Det tager Hensyn til enhver Slags Nød og er blevet en effektiv Genpart af den Lære, som siger os, at vi maa alle tage vor Del af Ansvaret og gøre vor Part. — »Vi maa beskæftige os med nyttigt Arbejde, holde os ude af Gæld og respektere de rette Autoriteter, og dersom det alligevel slaar fejl for os, saa har vi Krav paa den nødvendige Hjælp.«

Lyddighed mod Loven læres.

Børnene er lært at ære Landets Grundlov og ofte gen-

tages den af vore Trosartikler, som siger: »Vi tror, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige, samt at adlyde, ære og opretholde Lovene. De bliver paamindet om, at Loven i gamle Dage holdtes hellig. Skriveren, som skulde afskrive Lovene maatte møde forberedt baade paa Aand og Legeme. Han maatte være ren ellers tillodes han ikke at afskrive et Ord deraf; og Ypperstepræsterne maatte vaske deres Hænder før de maatte røre Lovens Rulle.

I sin Askedstale til Mormon-Bataillonon, et Kompani paa 500 Mand, udvalgt fra de unge Mænd i Kirken, og krævet til Militærtjeneste i Krigen med Mexico, sagde Præsident Brigham Young: »Jeg ønsker at sige til alle Mennesker, at de Forenede Staters Grundlov, som den blev affattet af vore Fædre, var dikteret, var aabenbaret, var nedlagt i deres Hjerter af den Almægtige ..... Jeg siger eder hold Lovene i Ære ...«

Alle disse Lærdomme tjener til at vise den Indflydelse som Kirken søger at udøve paa Hjemmet. Livet kan være fattigt paa verdslige Ting og paa forskellige Erfaringer; men der er en Rigdom og en Styrke i et saadant Hjem, som ingen materielle Ting kan sammenlignes med.

At opretholde og støtte retmæssig Autoritet, baade i Stat og i Kirke, er hvad der forventes af enhver Borger. I Udvælgelsen af offentlige Embedsmænd, som er Offentlighedens Tjenere, burde man beflitte sig paa at vælge de bedst skikkede, men naar en Mand er valgt og indsat i sit Embede maa han betragtes som Folkets Tjener, og det forventes af enhver at opretholde og støtte ham i hans Embede. Det er ikke ualmindeligt, at de sidste Dages Hellige beder for civile Embedsmænd baade i deres Hjem og fra Prædikestolen i deres Kirker.

Overfor et Problem.

Vi staar i Dag overfor Problemet at omregulere vore sociale og økonomiske Forhold. Dette Problem vedrører direkte Familiens og Hjemmets Sikkerhed. Min Tro er, at Menneskene her og nu har Midlerne i deres egne Hænder til at sætte Tingene i Orden. Hvad det gælder om, er at anvende dem, det vil muligvis gaa langsomt, men jeg tør forudsige, at det vil gaa hurtigere, end vi nu er i Stand til at fatte. Vi ved, hvad der er retfærdigt. Vi ved, at Jorden frembringer en Overflod af materielle Ting. Vi ved, at vi har Midler til at foretage en rigtig Fordeling af disse Ting. Vi har Metoden, hvorved vi ved, hvor der hersker Trang. Ved at anvende Principperne i Kristi Lære vil Glæde og Tryghed træde i Stedet for Elendighed og Trang.

Som Hjælp til Hjemmelivet er Livet i de forskellige Institutioner i vort Samfund her for Størstedelen styret af Kirken. Skoleuddannelse og sociale Aktiviteter har altid været af største Betydning, dens Indflydelse er set i Oprettelse af Skoler, hvor Undervisning i de almindelige Skolefag har gaaet Haand i Haand med aandelig Lære. Præsident Young, da han gav sine endelige Instruktioner til Doktor Maeser, Principal for den første af disse Skoler, sagde: »Broder Maeser, jeg ønsker, at De vil huske paa, at De ikke burde prøve paa at lære dem saa meget som Alfabetet eller Multiplikationstabellen uden Guds Aands Vejledning.

Til et højere Niveau.

Den samme Tanke var smukt udtryk af Præsident Calvin Coolidge ved Indvielsen af »Lincoln Memorial« Bibliotek i Brookings, Syd-Dakota, da han ifølge Avisreferatet sagde: »Vi har haft meget mere travlt med at søge Oplysning, der kunde omsættes ad praktisk Vej i Dollars og Cents, end vi har haft med at søge Visdom, der kunne lede os frem gennem Evighederne. Al vor Videnskab og al vor Kunst vil aldrig blive det sande Middel for vor Nations Avancement, vil aldrig løfte os over det overfladiske og det kyniske, vil aldrig give os en Civilisation og en Kultur af værdig og vedvarende Betydning, med mindre vi skal være i Stand til at se i dem, en udvortes Tilkendegivelse af en aandelig Virkelighed. Med mindre vore Institutioner for Lærdom er virkelige Templer, som Ungdommen nærmer sig med en Følelse af Ærefrygt, indviet ved Sandhedens Dyrkelse, vil de alle ende op i Vildfarelse. De Oplysninger, der faas i dem, vil simpelthen blive Midler til Udøvelse af mere ondt. Vore Institutioner for den højere Uddannelse,« sagde han, »maa være indviet til et højere Maal — Livet i vor Nation maa løftes til et højere Niveau.

Hjemmet, som en social Enhed har undergaaet nogle radikale Forandringer i den sidste Generation. Det har uden Tvivl lidt under Tabet af nogle af de gamle Dyder, som prægede det, men begrundet paa moderne Fordele kan det blive endnu mere kompetent end tidligere. I øjeblikkelig og stadig Kontakt med de mest betydningsfulde Talerstole i Verden kan Hjemmet blive et Led i den store Kæde gennem hvilken Verdensinteresser kan blive forstaaet og det almene Vel fremmet. Hjemmet er endnu den mest betydningsfulde Enhed i det sociale og religiøse Liv. I Hjemmet ligger de største Muligheder for Magt, og paa det hviler det største Ansvar.

Henry W. Gradys Ord, som han udtalte for 50 Aar siden er ligesaa passende i Dag, som den Dag de blev ytret. Han

sagde: »Jeg stod paa Højen ved vort Kapitolium og Hjertet bankede hæftigt i mit Bryst, som jeg betragtede den store, smukke Marmorbygning, og Taarerne glinsede i mine Øjne ved Tanken om dens mægtige Betydning, ved Tanken om vor Armé, vort Skatkammer, vore Dommere, vor Præsident og af vor Kongres, af alt det, der var samlet her, følte jeg at Solen paa hele sin Kurs ikke kunde se ned paa et bedre Syn end det majestætiske Hjem for vor Republik, som havde lært Verden de største Lektier med Hensyn til Frihed. Saa gik jeg ud for at bsøge en Ven, en almindelig Mand med et stille Hjem ude paa Landet. Det var et ganske almindeligt, beskedent Hus, omgivet af store Træer, med Enge og Marker omkring, der lovede en gylden Høst. Der stod min Vej, Ejeren, en beskeden, uafhængig, oprigtig Mand, uden Prioritetslaan over sit Tag og ingen Gæld paa den voksende Sæd ... ovre ved Huset stod hans Hustru ... hans Medhjælp ... og Faderen, en gudfrygtig Mand samlede Familien omkring sig og læste et Kapitel fra Bibelen, det gamle Budskab om Kærlighed og Tro, saa knælede de ned i Bøn, og han endte Dagen med en Tak til Gud og at nedbede hans Velsigelse over hans Familie og Hjem. Som jeg saa paa dem, forsvandt Synet af vort mægtige Kapitolium ud af min Hjerne, glemt med dets Skatkammer og Glans, og jeg sagde: »Sikkerlig her — her i disse Hjem staar vort Lands, Pagtens Ark. Her er dets Majestæt og Styrke — her Begyndelsen paa dets Magt og Enden paa dets Ansvar.«

Maa vore Fædres Gud være med os for stedse og velsigne og indvie vore Hjem i vort elskede Land.

---

*«Fremad!» er Verdens vilde Røst,
Med Damp og med Vind til Vinge.
»Hjemad« er Hjertets milde Trøst,
Den hvister saa varmt her inde.*

*»Fremad til Ære!» er Verdens Raab,
Mens Bølgen mod Stavnen bruser.
Hjemme at være er Hjertets Haab,
Som Sjælen igennem suser.*

Tanker til Mor.

MOR — min egen — min elskede Mor
 hvor dejligt dog klinger dit Navn,
 du er den bedste jeg ejer paa Jord,
 din Kærlighed — den er min Havn,
 du er min Ven — mit eet og alt
 du trøstede mig hvergang jeg faldt.

Mor — min egen — min elskede Mor
 du ledte mig frem Skridt for Skridt,
 du glæded dig over jeg voksede mig stor
 bestandig med mig holdt du Trit,
 saa tidt og saa kærligt du sagde God-Nat,
 sov sødt — min egen — min elskede Skat.

Mor — min egen — min elskede Mor
 mine Tanker i Dag er hos Dig,
 aah, kunde jeg hviske til dig de Ord
 du gav din Dreng med paa Vej,
 saa ofte du strøg mig henover min Kind,
 saa kærligt du bortjog al Sorg fra mit Sind.

Mor — min egen — min elskede Mor
 du snart bliver gammel og graa,
 for mig din Kærlighed vokser sig stor,
 for mig vil den aldrig forgaa,
 dit Ord for mig er en Ledestjerne
 og aldrig skal nogen den fra mig fjerne.

Mor — min egen — min elskede Mor
 hvor sødt dog klinger dit Navn,
 hvor kærligt det lyder, det elskede Ord,
 i Glæde, i Nød — Sorg og Savn.
 Aah, alle I, som fra Hjemmene for
 glem *aldrig* at sende en Tanke til *Mor*.

Tilegnet Mor. Richard Nielsen, Aarhus.

Fremgang.

Fremgang er Maalesnoren for menneskelig Eksistens; en Prøve paa Kirkens Tilstand; og Retningen af det evige Liv. Uendelig, fortsat Fremgang er hver Sidste Dages Helligs høje Ideal og oprigtige Haab. Kirken drager mod sit guddommelige Maal paa Fremgangens Sti.

Tilgang i Medlemsantal, i Kirkebygninger og Templer, bedre Efterlevelse af Evangeliets Forskrifter, og bedre gensidig Forstaaelse blandt Menneskene er Mærker paa Fremgang. Den ny-omvendte har søgt Sandheden og fundet den, den der har givet af sine Midler til Opførelse af Kirkebygninger har smagt den Tilfredshed, der er i Offervillighed; hver den, som har efterlevet Kirkens Regler har vundet den Styrke, som er Lydighedens Løn; Venner, som taler godt om os har fundet ud, at Kirkens Grundvold er intelligent, oprigtig Dyd. Sandhed, Opofrelse, Lydighed, Dyd — er nødvendige Led i menneskelig Fremgang.

Formularen for Fremgang er ganske simpel. Først, Universets evige Love maa anerkendes og respekteres. For det andet, maa disse Love anvendes i Visdom efter Tidens Behov. En omskiftende Verden maa ikke forlange, at de fundamentale Love forandres, men kan fordre en ny Anvendelse af de uforanderlige Sandheder. Budet »Du skal ikke stjæle«, eller lyve, kan ikke ophæves, ligemeget hvilke Forandringer, der sker i menneskelige Samfund. Fremgang kan skifte Mønster, men den er altid vævet af de samme Traade.

De forskellige Regeringers Historie illustrerer Fremgangens Love. Igennem Aarhundreder har den politiske Styrelse tilbudt Menneskene deres Eksperimenter. Nye Teorier angaaende Regeringsformer er blevet foreslaaet som Universalmidler for alle vore Samfundsonder, i Særdeleshed de økonomiske. Naarsomhelst disse nye Forsøg har ignoreret Gud og Naturens uforanderlige Love har de brudt sammen under Vægten af deres egne Fejl, og har uanset af Perioder af Fremgang, resulteret i menneskelig Elendighed og Lidelse. Mange fantastiske, ofte bedragende Eksperimenter i politisk Styre, som ringeagter de evige Love, er tilbudt Verden i Dag. De skrumper sammen under Historiens klare Lys. De skulle prøves ved Livets sande Standarder.

Vor nuværende Tid er forstyrret og synes usikker. Sløret er tykt og mørkt for vore Øjne. Enhver Sidste Dages Hellig i ethvert Land, skulle gøre sig klart om de økonomiske, sociale og politiske Forslag, som fremkommer staar i Harmoni med den Lærdom, der fremsættes i de ti Bud, i Jesu Bjergprædiken og andre evige Love for Menneskenes Opførsel. Hvis ikke de gør det, kast dem tilside, hvis de gør det tag imod dem. Saaledes er Betingelserne for Fremgang i hele Verden. — John A. Widtsoe.

Tilbage til København.

Missionspræsident Alma L. Petersen og Familie er atter tilbage i København efter at have overværet Missionspræsidenternes aarlige Konference, som i Aar blev afholdt i Paris. De fortæller om en meget interessant og lærerig Konference. Og havde paa samme Tid Lejlighed til at se Udstillingen i Paris.

En Erklæring.

Da jeg har erfaret, at der synes at være en Misforstaaelse med Hensyn til den for nylig udsendte danske Missionær, Figat H. Breum fra København, ønsker jeg herved at oplyse, at Ældste Breums Mission financieres af Medlemmer og Venner af Kirken i *Danmark*, gennem Dansk Missionærforening og ikke af Københavns Gren alene.

Dansk Missionærforenings Bestyrelse har anmodet mig om at udpege og kalde en Mand til, til Missionærarbejde i Danmark, da Foreningen føler sig i Stand til at yde endnu en Missionær den finansielle Støtte, som kræves.

Det er et særdeles smukt Arbejde, der her udføres af »Dansk Missionærforening«, og jeg ønsker at opmuntre Kirkens Medlemmer og Venner i Danmark til at støtte Foreningen i dens rosværdige og uselviske Bestræbelser paa at fremme Guds Sag blandt det danske Folk.

Alma L. Petersen
Missionspræsident.

Disse vidunderlige Mormoner.

Mere end 80,000 Medlemmer paa Socialhjælpslisterne, men nu er de der ikke mere. Og her er Grunden.

Af Marc A. Rose.

Under denne Overskrift fandtes der i det amerikanske Maanedsskrift »The Commentator« for Maj 1937 følgende Artikel:

Da Depressionen kom ned som en Ulv over de trofastes Fold bar Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sig ad, som enhver anden Kirke, og dens Medlemmer bar sig ad, som andre Amerikanere. Hvilket er ensbetydende med, at da deres Sparepenge var opbrugt, og de ikke kunde finde Arbejde, gik Mormonerne paa Socialhjælpslisterne.

En sjettedel af Mormonerne var paa direkte Understøttelse for halvandet Aar siden, 17,9 pro Cent af dem, for at give det nøjagtigt, hvilket beløb sig til 84,460 Personer.

I Dag er der ingen af dem paa Sociallisterne. Kirken tager vare paa sine egne. Den er gaaet tilbage til de Principper, som Pionererne fulgte, da de bosatte sig i det nye Land og begyndte at opdyrke det. De hjalp hinanden og bad ikke om Hjælp fra nogen udenfor. Det tog god Organisation, gode Hjerner og godt haardt Arbejde at faa 84,460 Personer taget af Socialhjælpslisterne og skaffe dem Beskæftigelse af en eller anden Slags. Maaden, hvorpaa det blev udført er interessant. Men ikke halv saa interessant, som Grunden, hvorfor det blev gjort.

Mormonernes »Sikkerhedsplan« blev iværksat for at frelse Mennesker. Langvarig Understøttelse var skadelig for hele Kirken. Socialhjælpen nedbrød Karakteren hos de Mennesker, som levede deraf, og de andre Medlemmer tabte i stadig tiltagende Grad Ansvarsfølelsen over for deres Brødre eller Kirken. De Arbejdsløse vænnede sig hurtig til at vilde være arbejdsløse. Dybt bekymrede over Forholdene paabegyndte Kirkens Ledere det store Program, som en moralsk Forholdsregel, for at støtte Styrke i Rygradene og genoprette Selvrespekt.

Der er nyt Liv i Kirken, er jeg blevet fortalt, Medlemmer, som var blevet ligegyldige med Betalingen af deres Tiende er atter trofaste i den Retning. Medlemmer, som igennem de fede Aar var kommet i Vane med at forsømme den gode Skik hos Mormonerne, at faste den første Søndag i hver Maaned og betale Prisen af to Maaltider ind til de fattiges Kasse, tog Skikken op igen. Kirkens Organisa-

tioner, baade Mænds og Kvinders, arbejder haardt, og vi gentager, der er ingen Mormoner paa Socialhjælpslisterne.

Amerika, som et hele staar Ansigt til Ansigt med det samme Problem. Mormonerne er ikke de eneste Modtagere af offentlig Understøttelse, som er blevet ligegyldige, og er kommet paa Tanker om, at Verden skylder dem deres Ophold. Heller ikke er velhavende Mormoner de eneste Amerikanere, som har glemt den rette Samfundsaaend. *Men Mormonerne er de eneste endnu*, som virkelig har gjort noget stort for at genoprette den Moral, som de lange Aars Afhængighed af Staten har gnavet bort.

Mormonerne erklærede, at det var deres Hensigt, at »Uafhængighed, Flid, Arbejdsomhed og Selvrespekt skulle engang igen blive herskende blandt Folket«. Sikkerhedsplanen skal gøres permanent, i det Haab, at Lediggang skal for stedse blive banlyst fra Kirken, sammen med Fatigdom.

I de tidlige Dage, da Mormonerne bosatte sig ude i Vesten oprettede de Institutioner, som kaldtes »Biskoppernes Forraadshuse«. Pionererne betalte deres Tiende i Smør, Æg, Kartofler, Sæd og andre Landbrugsprodukter. Denne Tiende »af sin Slags« blev samlet i Biskoppernes Forraadhuse og fra disse indsamlede Forraad uddelte Biskopperne til dem, der trængte til Hjælp.

Kirken drev ogsaa paa den Tid Landbrug, Kreaturavl og Industrier af forskellig Slags, og dette gav mere Forraad i Biskoppernes Forraadshuse. Dette System gik ud af Brug og Andels-Industrierne blev nedlagt gennem de gode Aar, hvor der var rigeligt Arbejde. Og Tiende blev betalt udelukkende i Penge.

Saa kom det økonomiske Sammenbrud, og Kirken, ikke klogere end vore Statsmænd og Økonomer, troede det vilde snart være overstaet. Fra først af saa Mormonerne ikke nogen Grund til ikke at følge Trop med Resten af Befolkningen. De var Skatteydere og paa store Strækninger i Vesten udgjorde de langt den største Del af Skatteyderne — saa de tog imod Hjælp fra Skatterne; de tog imod Forbundsregeringens Maade at handle Situationen paa.

Men som Aarene gik blev Kirkens Ledere mere og mere bekymrede. De saa Mænd, som havde været driftige Farmere blive ligegyldige og villige til at modtage Hjælp og lade Staten forsørge dem, uden at de brød sig om at bestille noget. De fandt Mormoner i Byerne, som ingen Interesse udviste, naar de blev fortalt, hvor de kunde finde Arbejde. De saa andre Mormoner villige til at antage Situationen og lade Staten forsørge de trængende og lægge den gamle mor-

monske Grundsætning tilside, at Brødrenes Velfærd er ethvert Medlems Ansvar.

Kirkens Ledere beordrede en grundig Undersøgelse. De fandt efter deres bedste Skøn, at fra 11,500 til 16,500 af de 84,460 Medlemmer, som levede af Understøttelse, kunde forsørge sig selv, hvis de virkelig vilde.

Om en saadan Undersøgelse af Forholdene blandt Folk af alle Slags — ikke alene Mormoner — som lever af Understøttelse her i Landet vilde vise det samme Resultat kunne være meget interessant at vide. jeg skulde nærmest antage, at Mormonerne ville være mindre dovne end andre, men paa den anden Side er jeg blevet fortalt, at Mormonkirkens Ledere regner med mere Nøjsomhed, end andre. Forbauset over Resultaterne af denne Undersøgelse iværksatte Kirken sin »Sikkerhedsplan«. Den er bygget paa en Genoprettelse af Biskoppernes Forraadshuse. Bidrag indsamledes i Penge og Varer. Programmet paabegyndtes i April 1936, og dens første Maal var at indsamle Føde, Klæder og andre Nødvendighedsgenstande saa der var nok til at hjælpe de trængende over den næste Vinter, og at finde Beskæftigelse for alle dem, der modtog Hjælp fra Kirken selv. Der var 7,500 Personer, som fik Understøttelse af Kirken, eller lidt over een og en halv pro Cent af det samlede Medlemsantal imod lidt over 16 pro Cent, som fik Understøttelse af Staten. Da Høsten var overstaaet havde Forraadshusene 400,000 Daaser Fødevarer, det meste af det henkogt i Kogerier, som Kirken havde oprettet for at skaffe Arbejde — 82,308 Pund Mel, 11,800 Pund Kød og 27,196 Beklædningsgenstande. Nyt Tøj blev fabrikeret og syet, og gammelt Tøj rensat og repareret paa Kirkens Systuer. Der var ogsaa andre Ting indsamlet, der mindede om de gamle Forraadshuse — 4000 Bushel Hvede, 7000 Pund Majs, Æbler, Honning, Hø, Byg, Fjerkræ og Kreaturer.

De første Arbejder, der blev sat i Gang indbefattede Gartnerier, Kogerier og Systuer, senere blev en Del Bygningsarbejde sat i Gang, finansieret delvis af lokale Menigheder og delvis fra Kirkens Generalfond. Ejere af Landejendomme overlod 2,296 Acres Land til Brug for de Arbejdsløse. I Byerne blev der gjort alt muligt for at finde Beskæftigelse til de ledige og 1033 Mænd blev anbragt i private Foretagender i de første 6 Maaneder. Paa 363 forskellige Arbejder, som blev sat i Gang, blev 19,000 Personer beskæftiget.

Ingen blev udbetalt Penge for deres Arbejde. I Stedet for fik Arbejderne en Kvittering for saa mange Timers Arbejde. Naar Arbejderen trængte til Hjælp gik han til sin Biskop med sit Arbejdsbevis og fik udleveret, hvad han

trængte til. En Familieforsørger fik mere for sit Arbejde end en ugift Mand, som ingen Forsørgerpligter havde. Saaledes blev det første Objektiv naaet. Det andet Objektiv var at faa alle Kirkens Medlemmer fjernet fra Socialhjælpslisterne. Det tog 6 Maaneder til, men det er ogsaa naaet.

Dette Stykke Arbejde, var muliggjort ved Mormonernes Talent til at organisere. Hele Landet er organiseret. Den mindste Enhed er en Mission, som eksisterer, hvor der kun er faa Medlemmer. De fundamentale Enheder er Wards. Der er 1078 Wards i Landet, som hvert styres af en Biskop og hans to Raadgivere, og som varierer i Medlemsantal fra saa faa som 150 op til over 1200 Medlemmer. Disse 1078 Wards er organiseret i 118 Stave, som hver især styres af en Præsident og hans to Raadgivere, og varierer i Medlemsantal efter deres Beliggenhed fra 1200 til over 12,000. Navnet Stav kommer af Teltstav. Det er, hvor Mormonismen har opslaaet sit Telt. Hvert eneste Ward har hele Tiden haft en Kvindelig Hjælpeforening, baseret fuldstændig paa frivilligt Arbejde. Hvert Ward har ligeledes en Søndagsskole for alle Klasser i alle Aldre og forskellige andre religiøse og sociale Organisationer. Maskineriet for Programmets Udførelse var allerede eksisterende, saa alt, hvad der behøvedes mere, var kun en Komité til at føre Opsyn med Planens Udførelse. Det første Præsidentskab under Heber J. Grant forestod Ledelsen og det er almindelig antaget, at J. Reuben Clark Jr. første Raadgiver; Ambassadør til Mexico efter Dwight Morron udarbejdede mange af Ideerne i Programmet.

Mormonerne er stærkest i Utah, det østlige og sydlige Idaho, det vestlige Wyoming, vestlige Colorado, Nevada, Arizona og Californien, men de har deres Menigheder i saa godt som hver eneste Stat.

Det var Brigham Young, som engang sagde: Erfaringen har lært mig, og det er blevet mit Princip, at det er ikke godt at give ud og give ud, til Mænd eller Kvinder, Penge, Føde, Klæder og andre Ting, hvis de er raske og arbejdsdygtige, saa længe der er noget paa Jorden for dem at bestille. At følge den anden Kurs vil ødelægge ethvert Samfund i Verden og gøre dem til Lediggængere.«

Og nu efter at være gaaet tilbage til hans Princip, bekendtgør Kirken sin Tro paa, at »Arbejdet er atter sat i Højsædet og er det styrende Princip i Livet hos Kirkens Medlemmer«.

Fra Missionsmarken.

AARIHUS. — Fredag den 14. Maj blev Maren Poulsen Schou døbt af Ældste Arnold V. Bergesen. Og Fredag den 4. Juni blev Kirstein Viggo Nielsen og Nielsine Holck Nielsen døbt af Ældste Emil Thomsen.

Fredag den 4. Juni afholdt Dansk Missionærforening en særdeles vellykket Festlighed.

Festen indledes med Afsyngelse af Salme Nr. 60: Vi glædes og frydes i Sang med hverandre og Bøn ved Br. Ejnar Erichsen. Ældste Richardt Nielsen fremsagde derpaa en Prolog forfattet af ham selv, hvorefter Tæppet gled til Side for Opførelsen af et lille religiøst Skuespil: »Gaa i Alverden ud«, der fantasifuldt illustrerede de farvede Folkeslags Modtagelse af Evangeliet. Der medvirkede ialt 11 unge Piger under Ældste Richardt Nielsens kyndige Instruktion, og den overfyldte Sal lønnede den pæne Præstation med velfortjent Bifald. Efter en Klaversolo af Hr. Pianist Hansen sang Br. Peter Olsen: Jeppe Aakjærs »Solstraalerne«, det sidste Digt Aakjær skrev, mens han laa paa Hospitalet kort før sin Død. Derpaa fremførtes en lille Sketch, forfattet af Br. Peter Olsen: Paa Hundekirkegaarden. Personerne fremstilledes af Ældste Richardt Nielsen, Hr. Aage Sørensen og Str. Ellen Rasmussen, og navnlig fik Str. Ellen Rasmussens tørre Lune Sketch'ens morsomme Pointe, der svævede om Misforståelserne mellem en Bokser paa to og en Bokser paa fire Ben, til at gnistre af Vittighed. Efter at Pianist Hansen havde spillet Alle Kammeraden, sang Br. Peter Olsen i et vanvittigt Kustume og med sit sædvanlige sprudlende Humør en sørgmunter Vise, der fik Publikum's Lattermuskler sat i gavnlig Bevægelse. Orkestret, under Kapelmester Henningsens Ledelse, spillede derefter Tetras: Sommernacht am Rhein og Nattevagt med Str. Gerda Jensen som Refrainsangerinde og sluttede med Siedes Stadion-March.

Til Slut sang til Orkesterledsagelse Strn. Doris Laier, Paula Larsen og Br. Rihardt Nielsen til Melodi af den gamle Syren, Sangen om Aarhus, forfattet af Br. Richardt Nielsen. Med et Par venlige Ord sluttede Br. Rihardt Nielsen, der havde været Aftenens Arrangør og muntre Conferencier, den underholdende Del af Festen og Servering af Forfriskninger og Bortlodning af Dukker og Billeder tog sin Begyndelse. Festen afbrødes ved 10½ Tiden ved Meddelelsen om et Dødsfald, hvorfor Dansen blev strøget, og den i et og alt vellykkede Fest, der havde givet et ganske pænt Overskud til Missionærfonden, sluttede med Arsyngelse af Salmen: »Pris Gud fra hvem« og Taksigelse ved Distriktspræcident Enoch Thorne.

KØBENHAVN. — Lørdag den 19. Juni blev Yonina Palsson døbt af Ældste Edwin C. Shipp og Falk Konrad Kinsky og Ørn Ingolf Kinsky døbt af Ældste Marius Hansen.

ESBJERG. — Mandag den 14. Juni blev Johannes Ansgar Sørensen døbt af Ældste Thomas M. Drury.

Forfængelighed skal ikke bestaa.

Vel ser jeg grand i Troen,
 Det Sted hvor Herren bor.
 Jeg drager af mig Skoen
 Ved Tanken paa den Jord,
 Hvor Kærlighed skal raade
 Og Kærlighed bli'r ved,
 Hvor hver en Livets Gaade
 Opklares i hans Fred.

Forfængelig er Verden,
 Dens Glans er kun Bedrag.
 Det ser vi i vor Færden,
 Gud blottér det hver Dag.
 Derfor vi samle Skatte
 Hvor Møl og Rust ej gror,
 Forfængelighed bør fatte,
 At Gud i den ej bor.

Nu glæder sig hvert Hjærte
 I himmelsk Harmoni,
 Thi al vor Sorg og Smerte
 Skal Livet Indhold gi',
 Og naar vor Strid er endt
 Vi træder frem med Lampen tændt.
 Giv Kristus Æren, for vist
 Han Bruden belønner til sidst.

Asta Beyer.

INDHOLD:

Arven fra Mormonernes Hjem	194	Disse vidunderlige Mormoner	203
Tanker til Mor.....	200	Fra Missionsmarken.....	207
Fremgang.....	201	Forfængelighed skal ikke	
Tilbage til København.....	202	bestaa.....	208
En Erklæring.....	202		

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Atma L. Petersen*,

Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen*,

Priorvej 12, København F.